

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: J. Š., nar. X, bytem X, zast. JUDr. Olgou Uhrovou, advokátkou se sídlem AK 128 01 Praha 2, Trojická 20, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 228 05 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.11.2010 č.j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení (dále také ČSSZ), kterým k jeho námitkám bylo rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 10.8.2010, jímž byl žalobci přiznán od 17.6.2010 starobní důchod podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, změněno tak, že se pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. žádost o zvýšení důchodu zamítá a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že ČSSZ vycházela z ust. § 76a zákona č. 155/1995 Sb., které upravuje podmínky pro zvýšení výměry starobního důchodu u pojištěnců pracujících v hornictví nebo uranových dolech . Podmínka, která dle žalované nebyla splněna, je, že žalobce neprokázal, že v období od 13.10.1969 do 31.12.1992 vykonával činnost mistra na pracích prováděných v podzemí, přičemž vycházela z evidenčních listů zpracovávaných zaměstnavatelem žalobce pro důchodové zabezpečení kde je po celou dobu trvání pracovního poměru uváděno, že vykonával činnosti zařazené zaměstnavatelem do kategorie pozemních staveb, ze zprávy bývalého zaměstnavatele žalobce, t.j. Pražských silničních a

vodohospodářských staveb a.s., které činnost žalobce v podzemí nepotvrdily, dále žalovaná posoudila, že závěr komise pamětníků, že žalobce splňuje podmínky pro zařazení do I.A kategorie, je neplatná. Z jakých důvodů tak rozhodla není zdůvodněno.

Žalobce uvedl, že nikdy netvrdil ani nedokládal, že by pracoval v hornictví nebo uranových dolech, tedy splnění podmínek pro zvýšení výměry starobního důchodu nelze odvozovat od ust. § 76a zákona o důchodovém pojištění v platném znění. Pro zařazení žalobce je nutno postupovat podle zákona č. 100/1988 Sb., ust. § 14 odst. 2 písm. c) – do I. pracovní kategorie se zařazují zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to zaměstnání pod zemí při provádění podzemních staveb hornickým způsobem. I když je výpočet starobního důchodu nyní upraven zákonem č. 155/1995 Sb., je nutno zohlednit i zákon č. 100/1988 Sb., který v prováděcím nařízení vlády č. 117/1988 Sb. určil zařazení zaměstnanců do I. a II. pracovní kategorie a určil, že práce pod zemí při provádění podzemních staveb hornickým způsobem je považována za zaměstnání zařazené do I. kategorie. Práce pod zemí při provádění podzemních staveb hornickým způsobem byly do I. kategorie zařazeny i podle dříve platných předpisů vztahujících se k době žalobcovy pracovní činnosti (výnos Ministerstva stavebnictví ČSR č. 5/1976, výnos Ministerstva stavebnictví č. 4/1978). Z uvedeného je jednoznačně prokázáno, že práce pod zemí při provádění podzemních staveb hornickým způsobem jsou zařazeny do I. pracovní kategorie, a žadatel, který prokáže, že takovou práci po nezbytně nutnou dobu vykonával, má nárok na požitky z tohoto zařazení vyplývající.

K druhému důvodu uváděnému žalovanou, pro který žalobci nebylo přiznáno zařazení do I. pracovní kategorie, je, že jeho zaměstnavatel nepotvrdil, že vykonával práci na podzemních stavbách hornickým způsobem. Tvzení žalované se opírá o dopis zaslaný organizací Pražské silniční a vodohospodářské stavby a.s. ze dne 11.8.2010, která je nástupnickou organizací Pražských silničních a vodohospodářských staveb n.p., následně s.p. a nakonec a.s. Z neurčitého stanoviska lze dojít k jedinému závěru, že jejich údaje v personální evidenci nejsou úplné. Žalobce pracoval po celou dobu ve funkci mistra, jak je zřejmé z evidenčního listu důchodového zabezpečení. Tvzení žalobce je doloženo pracovními smlouvami.

Z jakých důvodů shledala žalovaná, že závěry komise pamětníků jsou neplatné, není uvedeno vůbec a je nepřezkoumatelné. V jeho případě na sobě nezávislých 11 osob potvrdilo, jakou práci žalobce po léta vykonával. Jedná se o bývalé zaměstnance na různých stupních řízení, jejichž podjatost nepřichází v úvahu. Žalobce žádal, aby byli vyslechnuti J. S., V. Č., M. M., Ing. M. Š., V. M., S. D., Ing. J. D. a Ing. I. K.. Z dostupných judikátů Nejvyššího správního soudu (NSS) je jednoznačné, že komise pamětníků je plnohodnotný důkaz, kterým lze chybějící skutečnosti prokázat. Pokud žalovaná tento důkaz odmítá, musí uvést důvody, proč. Neurčitost závěru zaměstnavatele Pražských silničních a vodohospodářských staveb a.s. o žalobcově pracovním zařazení a skutečně vykonávané práci je dána mnoha změnami v organizaci této nástupnické organizace a špatnou evidencí dokumentace o bývalých zaměstnancích. Právním nástupcem původního zaměstnavatele jsou Pražské silniční a vodohospodářské stavby a.s. U této organizace žalobce ukončil pracovní poměr ke dni 30.4.2003 z důvodu pracovního úrazu.

Žalobce pro upřesnění uvedl, že jeho zaměstnavatel Pražské silniční a vodohospodářské stavby n.p. uváděl v listech pro účely důchodového pojištění, že je žalobce

zařazen do kategorie 01 26 01/II., ač správně mělo být 01 16 01/I.A. Předmětem sporu je napravení této chyby. Žalobce odkázal na judikaturu NSS, kdy je nutno vycházet z faktické činnosti pojištěnce. Faktickou činnost žalobce dokládal jak pracovní smlouvou, tak i konkrétní pracovní náplní. Odkázal i na prohlášení pamětníků. Předmět činnosti žalobcova zaměstnání je stále stejný: podzemní činnost při hloubení kanalizačních, teplovodních a plynovodních šachet, jam a šachtic, tedy práce prováděné hornickým způsobem. Žalobce navrhl, aby soud s přihlédnutím k uvedeným skutečnostem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že jeho žádosti bude vyhověno a jeho důchod zvýšen po zařazení do preferované pracovní kategorie I.A.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila, a uvedla, že rozhodnutím ze dne 10.8.2010 přiznala žalobci od 17.6.2010 starobní důchod podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve výši 13.538,- Kč s tím, že o zařazení zaměstnání od 13.10.1969 do 13.12.1992 do preferované pracovní kategorie I. A rozhodne dodatečně. Rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti žalobce ze dne 26.4.2010. Žalobce žádost o přiznání starobního důchodu doplnil 109 přílohami, kterými mínil prokázat zaměstnání v preferované kategorii I.A, mezi jinými také čestným prohlášením spolupracovníků a přílohou k žádosti o důchod podle zákona o sociálním zabezpečení k průkazu zaměstnání patřících do I. a II. pracovní kategorie podle Nařízení vlády č. 117/1988 Sb. (tzv. přílohou 126) ze dne 28.4.2010. Žalobce rovněž vyzval ČSSZ, aby sama zajistila u zaměstnavatele opravu chybně vystavených evidenčních listů, kde zaměstnavatel omylem vykazoval druh činnosti „mistr“ zařazení po pořadovém číslem rezortního seznamu 01-26-01-2 ve II. pracovní kategorii.

ČSSZ dne 13.7.2010 vyzvala zaměstnavatele žalobce Pražské silniční a vodohospodářské stavby a.s., aby jednoznačně potvrdil výkon zaměstnání žalobce v preferované pracovní kategorii, neboť podle evidenčních listů důchodového zabezpečení se jednalo o zaměstnání ve II.pracovní kategorii. Druh činnosti dle rezortního seznamu 01-26-01/II. a podle přílohy č. 126 ze dne 28.4.2010 byl žalobce zaměstnán jako mistr dle rezortního seznamu po pořadovém číslem 01-16-01/I.A.

Zaměstnavatel Pražské silniční a vodohospodářské stavby a.s. přípisem ze dne 11.8.2010 setrval na svém stanovisku, že jimi určená II. pracovní kategorie a takto uvedená na evidenčních listech důchodového zabezpečení je správná. ČSSZ poté zamítla žádost o zvýšení starobního důchodu žalobci.

Dne 2.9.2010 obdržela ČSSZ námitky proti rozhodnutí ze dne 10.8.2010 o přiznání starobního důchodu, kterými se žalobce domáhal zhodnocení zaměstnání od 13.10.1969 do 31.12.1992 v I.A pracovní kategorii. Dne 3.11.2010 rozhodla ČSSZ o námitkách a zčásti změnila své rozhodnutí ze dne 10.8.2010 tak, že žalobci pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění žádost o zvýšení důchodu zamítla a ve zbytku je potvrdila.

Žalovaná uvedla, že vycházela z údajů uvedených v evidenčních listech důchodového zabezpečení a nikoli na základě závěru komise pamětníků. Žalovaná poukázala na to, že správnost všech údajů na evidenčních listech, tedy i počet započtených dnů ve II. pracovní kategorii, druh činnosti dle rezortního seznamu žalobce každý rok potvrdil svým podpisem. ČSSZ také uvedla, že není oprávněna rozhodovat ve sporech o zápis do evidenčního listu důchodového zabezpečení. Důkazní hodnotu „přílohy k žádosti o důchod“ podle zákona o důchodovém pojištění k průkazu zaměstnání patřících do I. a II. pracovní kategorie podle Nařízení vlády ČSSR č 117/1988 Sb., kterou zaměstnavatel nepotvrdil, posoudila ČSSZ podle

§ 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. V tomto ustanovení je uvedeno, že k prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod nebo o úpravu důchodu, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že čestným prohlášením svědků lze prokázat pouze dobu pojištění, nikoli skutečnost, v jaké pracovní kategorii byla tato doba pojištění dosažena. Starobní důchod byl žalobci vyměřen ve správné výši a při jeho výpočtu byla zhodnocena veškerá prokázaná doba pojištění a vyměřovací základy dle doložených evidenčních listů důchodového pojištění, tedy v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s).

Soud z obsahu správního spisu ověřil skutečnosti uváděné v žalobě i ve vyjádření žalované, t.j., že evidenční listy vystavené zaměstnavatelem žalobce za období od 13.10.1969 do 31.12.1992 obsahují údaj o tom, že žalobce byl veden ve II. pracovní kategorii a jeho činnost byla dle rezortního seznamu zařazena pod č. 01-26-01/II.

Žalobce doložil svou žádost o zhodnocení shora uvedené doby zaměstnání v I.A kategorii čestnými prohlášeními bývalých spoluzaměstnanců J. S., V. Č., M. M., Ing. M. Š., V. M., S. K., Ing. J. D. a bývalého podnikového ředitele uvedeného zaměstnavatele žalobce I. K.. Z pracovní smlouvy, která byla doložena, vyplývá, že J. Š. byl přijat do pracovního poměru u Pražských silničních a vodohospodářských staveb n.p. od 13.10.1969 jako mistr s číselným označením 5163. Z dopisu, který byl adresován řediteli a.s. Pražské silniční a vodohospodářské stavby ředitelem personálního odboru PhDr. R. M., jímž bylo žádáno o přezkoumání zařazení žalobce do pracovní kategorie, vyplývá, že dle názoru personálního ředitele měl být žalobce pro účely důchodového zabezpečení veden podle výnosu Ministerstva stavebnictví č. 4/1978 pod evidenčním číslem zaměstnání 01-16-01/I.A s popisem práce „organizace řízení výroby a přímý dozor na provádění výstavbových a montážních prací pod zemí“. Před rokem 1978 pak podle výnosu Ministerstva stavebnictví č. 5/1976 pod č. povolání mistr 5163 s popisem práce „přímý dozor na provádění výstavbových a montážních prací pod zemí“.

Na dopis personálního ředitele odpověděl ekonomický ředitel Pražských silničních a vodohospodářských staveb a.s. dne 9.4.2010 dopisem, v němž mimo jiné uvedl, že po prověření postavení pana J. Š. v pracovním poměru u Pražských silničních a vodohospodářských staveb a.s. a jejich právních předchůdců shledal určenou II. pracovní kategorii pro účely důchodového zabezpečení pod evid. číslem zaměstnání 01-26-01/II. s popisem činnosti „organizace, řízení výroby a přímý dozor při zemních stavebních pracích“ za správnou. Skutečný výkon práce při podzemních stavbách prováděných hornickým způsobem nebyl v případě v případě pana Š. prokázán. Při šetření nebylo zjištěno, že by jmenovaný byl držitelem osvědčení odborně způsobilé osoby, ani že by jeho jméno jako odborně způsobilého zaměstnance – vedoucího pracovníka – bylo někdy zmíněno příslušným úřadem Báňské správy v oprávnění k hornické činnosti nebo v oprávnění k činnosti prováděné hornickým způsobem vydaného zaměstnavateli. Tento dopis byl zaslán na vědomí i žalobci.

Z žalobcem doložené pracovní smlouvy vyplývá, že byl zařazen jako mistr pod číslem 5163. Později byl veden jako mistr pod č. 29/325 nebo č. 27-088.

Podle rezortního seznamu zaměstnání zařazených pro účely důchodového zabezpečení do I. a II. pracovní kategorie Ministerstva stavebnictví ČSR, t.j. přílohy k výnosu Ministerstva stavebnictví ČSR č. 4/1978 vyplývá, že technicko – hospodářští pracovníci za splnění podmínek stanovených v § 4 odst. 3 Nařízení vlády ČSSR č. 136/1975 Sb. byli vedeni do roku 1975 ve funkci mistr pod č. 5163, od roku 1976 do roku 1978 jako mistr pod č. 325 a od roku 1979 pod č. 325. Pod č. povolání 325 byl veden mistr při popisu pracovní činnosti „organizace, řízení výroby a přímý dozor na provádění výstavbových a montážních prací pod zemí“ a pod stejným číslem 325 byl veden i pracovník při popisu pracovní činnosti „organizace řízení, výroby a přímý dozor při pracích“. V druhém případě se jednalo o zařazení do II. pracovní kategorie a v prvním případě do I. pracovní kategorie.

Z čestných prohlášení podaných shora již uvedenými osobami bylo zjištěno, že tyto osoby potvrdily, že žalobce od roku 1969 do roku 1992 u závodu 1 Pražských silničních a vodohospodářských staveb pracoval jako technik – vodohospodář ve funkci mistra při výstavbě inženýrských sítí (teplovody, horkovody, kanalizace, vodovody) a technicko – hospodářský pracovník ve funkci mistra 5163 s popisem práce „přímý dozor na provádění výstavbových a montážních prací pod zemí – mistr 325“.

Soud provedl na žádost žalobce výslech některých bývalých žalobcových spolupracovníků. Z výpovědi svědka V. M. soud zjistil, že tento svědek pracoval v době jako žalobce u téhož zaměstnavatele jako mistr u závodu 01 a poté jako stavbyvedoucí. Dle výpovědi svědka měl závod 01 asi osm úseků a úsek, na kterém pracoval žalobce i svědek, se zabýval pracemi pod zemí, teplovody a kanalizací. Pokud jde o práce, které se na tomto úseku vykonávaly, byly to zemní práce, hloubení šachet, jam, rýh. Práce se vykonávaly tak, že bagr vyhrabal šachtu nebo rýhu, pak se ukládaly prefabrikáty potrubí, pokud byla jáma hlubší než 1,3 metru, bylo třeba ji zapažit. Svědek rovněž uvedl, že byly dělány výkazy a pracovní deníky. Tyto byly archivovány, ale je mu známo, že se archivují jen pět let, takže by je nebylo možné dohledat. Svědek nevěděl, do jaké pracovní kategorie byli mistři, kteří byli na jeho úseku, zařazeni. Sám byl zařazen v I. pracovní kategorii. Svědek rovněž potvrdil k dotazu žalobce, že žalobce byl kvalifikován pro zajišťování prací pod zemí. Shodně vypovídal i svědek J. S., který ve stejnou dobu byl zaměstnán jako žalobce u Silničních a vodohospodářských staveb nejdříve jako mistr a poté stavbyvedoucí. Sám pracoval na provozu 01 Teplovody, zajišťoval práce na teplovodu v Michli, jednalo se o kontrolu pracovníků, kteří prováděli výkopy. Žalobce pracoval na stejném úseku teplovody, kanalizace, a zajišťoval také takovéto práce. Tento svědek uvedl, že mu nebyla zohledněna I. ani II. pracovní kategorie. Domníval se, že kategorie byly zrušeny. Pokud jde o výkopy, jednalo se i o šest metrů hluboké výkopy a šachty a mistr musel dohlížet i při těchto výkopech a musel dolů a provádět i měření.

Shodné skutečnosti jako dva svědci shora uvedení uvedl i Ing. J. D., který rovněž pracoval ve stejnou dobu u téhož zaměstnavatele jako žalobce. Tento svědek pracoval jako vedoucí technického úseku. Uvedl, že žalobce pracoval v podstatě za stejných podmínek a dělal stejné práce jako svědek V. M., který byl hodnocen v I. pracovní kategorii. Svědek uvedl, že v rámci závodu 01 byly prováděny podzemní práce, měli i dělníky zařazené v I. pracovní kategorii, byli to potrubáři a tuneláři. I mistr, který tyto práce vedl, musel pracovat v podzemí jako potrubáři a tuneláři. Kontroloval je a zadával jim práci.

Z výpovědi svědka V. Č., který pracoval jako vedoucí závodu 01 u Pražských silničních a vodohospodářských staveb v době, kdy tam byl zaměstnán žalobce, soud zjistil že žalobce pracoval na stavbě speciálně na teplovodech. Jeho práce spočívala v tom, že řídil

práci na stavbě, kontroloval dělníky, určoval jim úkoly a kontroloval, zda provádějí práce podle stanovené technologie. Svědek uvedl, že tyto práce pod zemí zajišťovali žalobce i svědek M.. Pokud jde o svědka S., svědek uvedl, že ten se pohyboval mezi jednotlivými úseky, měl to namícháno a stal se stavbyvedoucím. Pokud jde o tohoto svědka pana S., svědek si nevzpomněl již přesně, jaké konkrétní práce zajišťoval.

Svědka S. D. pracoval u Pražských silničních a vodohospodářských staveb ve funkci ekonomického náměstka závodu 01. Tento svědek potvrdil skutečnosti uvedené předchozím svědkem V. Č., pokud jde o vykonávání podzemních prací žalobcem i svědkem panem M..

Z výpovědi svědka Ing. A. Č. soud zjistil, že tento svědek pracoval u Pražské teplárenské na odboru investic a zajišťoval stavební dozor, takže se setkával i se žalobcem, neboť zajišťoval dohled na stavbách topných kanálů, odvodnění kanálů a kladení potrubí. Spolupracoval tak i se žalobcem, s nímž projednával případný postup prací.

Městský soud v Praze na základě provedeného dokazování ve věci rozhodl rozsudkem dne 6.12.2012 pod č.j. 4 Ad 70/2010-86, kdy žalobu zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť neshledal, že by žalobce prokázal skutečnost, že měl být v rozhodném období zařazen do I. pracovní kategorie.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud (dále NSS) rozsudkem ze dne 29.5.2013 č.j. 6 Ads 4/2013-24 jímž rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

NSS v odůvodnění zrušujícího rozsudku konstatoval, že formulace „podzemí“ v popisu pracovní činnosti u mistra č. 325 zařazeného do I. pracovní kategorie, na kterou se žalobce odvolává, odpovídá podmínkám stanoveným v dílu I. přílohy Nařízení vlády č. 136/1975 Sb. K tomu, aby mohlo být konkrétní zaměstnání zařazeno do I. pracovní kategorie podle dílu I. bodu 4 citované přílohy zařazení zaměstnání do I. pracovní kategorie odůvodňují práce vykonávané při podzemních stavbách pro účely dopravní, vodohospodářské, energetické, telekomunikační a speciálních charakterů s využitím způsobu ražení hornického, štítového, popř. speciálního. Podle názoru NSS to neznamená, že by soud již neměl u žalobce zkoumat splnění podmínky podle § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb., jak se žalobce domnívá. Právní hodnocení provedené Městským soudem je podle názoru NSS správné. NSS konstatoval, že Městský soud vyslechl řadu svědků, z jejichž výpovědí bylo zjištěno, že žalobce pracoval jako mistr při provádění výkopových a montážních prací pod zemí. Proto by žalobce bylo možno považovat za technickohospodářského pracovníka při podzemních stavbách, ovšem za současného splnění podmínek stanovených § 4 odst. 3 citovaného Nařízení vlády. Městský soud vzal správně za prokázané ze svědeckých výpovědí, že žalobce práce v podzemí vykonával. S tímto závěrem se i NSS ztotožnil.

NSS však uvedl, že dokazování provedené městským soudem již nebylo zaměřeno k prokázání splnění podmínky stanovené § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb. Došlo tak k pochybení a v dalším řízení bude nezbytné, aby městský soud provedl všechny v úvahu přicházející důkazy k prokázání splnění této zákonné podmínky pro zařazení žalobce do I. pracovní kategorie.

V této souvislosti NSS uvedl, že v žalobcových evidenčních listech důchodového zabezpečení je v rozhodném období od roku 1969 do roku 1992 vždy uvedeno, že vykonával činnost zařazenou pod ev. č. zaměstnání 012601 II., což odpovídá zařazení do II. pracovní

kategorie. Žalobce každý rok toto své zařazení podepisoval jako správné, aniž by v průběhu řízení před ČSSZ a před městským soudem vysvětlil, proč tak činil, když vychází z toho, že jeho zařazení do II. pracovní kategorie bylo nesprávné. Nicméně pokud žalobce vychází z toho, že správně měl být zařazen do I. pracovní kategorie, je na něm, aby k prokázání těchto skutečností navrhl provedení potřebných důkazů.

Městský soud v Praze vázán právním názorem, který vyslovil NSS ve zrušujícím rozsudku, provedl další dokazování v této věci. Soud se obrátil s dotazem na právního nástupce žalobcova zaměstnavatele společnost PORR a.s. se žádostí o sdělení, zda má k dispozici pracovní výkazy žalobce za období od 13.10.1969 do 31.12.1992, popř. zda může potvrdit, že se žalobce zdržoval po $\frac{3}{4}$ pracovní doby pod zemí a zda jím řízení pracovníci více jak z poloviny byli zařazeno do I.A kategorie. Z odpovědi této organizace ze dne 6.12.2013 soud zjistil, že vzhledem k době, která uplynula od skončení pracovního poměru žalobce, nelze požadované záznamy již dohledat. Ze záznamu osobního spisu žalobce není zřejmé a nelze potvrdit ani skutečnost, že se zdržoval po $\frac{3}{4}$ pracovní doby v podzemí a že jím řízení zaměstnanci byli více jak z poloviny zařazeni do I.A kategorie.

Městský soud v Praze provedl výslech žalobcem navrženého svědka Ing. I. K., který se měl vyjádřit k zařazení žalobce do příslušné pracovní kategorie a zejména k otázce, kdo o tomto zařazení na podnikovém ředitelství rozhodoval. Z výpovědi tohoto svědka, který byl vyslechnut v místě svého bydliště, soud zjistil, že svědek u podniku Pražské silniční a vodohospodářské stavby pracoval od roku 1962 nejdříve jako stavbyvedoucí, poté jako vedoucí výroby, výrobní náměstek a nakonec jako ředitel. Žalobce zná od roku 1969 tak, jako znal i dalších 80 % zaměstnanců. Nepamatuje si již, kdo z pracovníků měl na starosti zařazování zaměstnanců do pracovních kategorií. Uvedl, že to mělo na starosti osobní oddělení a bylo přitom vycházeno z pracovních výkazů, které byly jednou měsíčně vyplňovány. Uvedl, že pracovní výkazy měly omezenou životnost, neví však, za jak dlouho měly být skartovány. Dle jeho názoru nebyl vždy v osobním oddělení pořádek při evidenci pracovních kategorií. Sám si I. pracovní kategorii nenechal dát, neboť to dle jeho názoru bylo strašně složité. Svědek nemohl uvést, jak dlouho žalobce denně pod zemí pracoval. Je mu však známo, že žalobcova pracovní náplň spočívala v tom, že pracoval i pod zemí. Svědek uvedl, že pracovník v postavení žalobce jako mistr řídil 15 – 20 lidí. Pokud byly prováděny podzemní práce, šlo o kolektiv lidí, v němž byla většina pracovníků v I. pracovní kategorii. Takových pracovníků však v podniku nebylo tolik, takže byli přemísťováni i v rámci podniku nebo závodu podle toho, jaké práce bylo třeba provádět. Mistři nebyli takto přemísťováni, pouze jim byli přidělováni v rámci podniku nebo závodu jednotliví pracovníci podle charakteru vykonávané práce. Svědek sám neví, jak byli zaměstnanci zařazováni do pracovních kategorií. K charakteru práce žalobce se vyjádřil v tom smyslu, že žalobcova pracovní náplň spočívala v tom, že pracoval i pod zemí.

Soud po provedeném dokazování dospěl shodně jako v předchozím rozsudku k závěru, že žalobce se po dobu zaměstnání u Pražských silničních a vodohospodářských staveb v době od roku 1969 do roku 1992 jako technickohospodářský pracovník mistr podílel na provádění podzemních staveb. Jednalo se o práci na teplovodech, horkovodech, kanalizacích a vodovodu. Toto bylo žalobci potvrzeno svědecky a není důvod o tom pochybovat. Odpovídá to i popisu pracovní činnosti u mistra č 325 zařazeného do I. pracovní kategorie podle přílohy Nařízení vlády č. 136/1975 Sb. V § 2 a § 3 uvedeného Nařízením vlády bylo stanoveno, že zaměstnání patří do I. nebo II. pracovní kategorie, pokud se v nich vykonávají práce uvedené v dílu 1, resp. dílu 2 přílohy citovaného vládního nařízení. Ust. § 4 tohoto Nařízení stanovilo, za jakých podmínek patří do I. nebo II. pracovní kategorie zaměstnání

technickohospodářských pracovníků. Podle § 5 uvedeného Nařízení vlády resortní seznamy zaměstnání zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydané ústředními orgány podle § 12 odst. 3 zákona o sociálním zabezpečení mohou obsahovat jen zaměstnání, v nichž se v oborech působnosti těchto orgánů vykonávají soustavně nebo aspoň převážně práce uvedené v připojeném seznamu prací, t.j. v příloze Nařízení, a jsou-li splněny podmínky stanovené v § 4 též zaměstnání v něm uvedená. Z toho vyplývá, že technickohospodářští pracovníci byli jakousi zvláštní skupinou zaměstnanců, kteří museli pro zařazení do preferované pracovní kategorie splňovat vždy podmínky stanovené v § 4 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb.

Žalobce spadal do skupiny ostatních technickohospodářských pracovníků, pro něž byly podmínky pro zařazení do preferované pracovní kategorie stanoveny takto: zaměstnání ostatních technickohospodářských pracovníků a pracovníků orgánů hygienické a protiepidemické služby konajících státní odborný dozor nad bezpečností a ochranou zdraví při práci patří do I. (II.) pracovní kategorie, jestliže se vykonávají alespoň ze $\frac{3}{4}$ celkové pracovní doby na pracovištích, kde více než polovina pracujících vykonává práce, pro něž je jejich zaměstnání zařazeno do I. (II.) pracovní kategorie.

Ze samotného resortního seznamu (příloha k výnosu Ministerstva stavebnictví ČSSR č. 4/1978), jehož relevantní části žalobce předložil, vyplývá, že mistr č. 325 mohl spadat do I. pracovní kategorie, pokud splňoval podmínky pro zařazení do skupiny zaměstnanců tzv. „technickohospodářští pracovníci při podzemních stavbách“ s popisem práce „organizace, řízení výroby a přímý dozor na provádění výstavbových a montážních prací pod zemí“ a za splnění podmínky stanovené § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb.

NSS ve zrušujícím rozsudku dovodil, že pokud by měl být žalobce zařazen do I. pracovní kategorie, musel by splňovat kumulativně obě podmínky, tedy jeho skutečná pracovní činnost musela odpovídat popisu práce tak, jak byl uveden v resortním seznamu a zároveň musela být splněna podmínka stanovená § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb. Formulace „pod zemí“ v popisu pracovní činnosti u mistra č. 325/ zařazené do I. pracovní kategorie, na kterou se žalobce odvolává, odpovídá podmínkám stanoveným v dílu 1 přílohy Nařízení vlády č. 136/1975 Sb., podle oddílu 1 bodu 4 citované přílohy zařazení zaměstnání do I. pracovní kategorie odůvodňují práce vykonávané při podzemních stavbách pro účely dopravní, vodohospodářské, energetické, telekomunikační a speciálních charakterů s využitím způsobu ražení hornického, štítového, popř. speciálního. Dle názoru NSS to však neznamená, že by pro posouzení, zda žalobce je možno zařadit do I. pracovní kategorie, nebylo třeba posoudit podmínky podle § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb.

Soud provedeným dokazováním dospěl, jak již bylo shora uvedeno, k závěru, že žalobce pracoval jako mistr při provádění výkopových a montážních prací pod zemí. Aby bylo možno žalobce považovat za technickohospodářského pracovníka při podzemních stavbách, bylo třeba, aby splňoval i podmínky stanovené v § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb.

Soud po doplnění dokazování dospěl k závěru, že tímto dokazováním nebylo prokázáno, že by v případě žalobce byly tyto podmínky splněny. Tento závěr je dán jednak nedostatkem podkladů, z nichž by bylo možné zjistit, zda byly splněny podmínky ust. § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb. Soud se pokusil získat pracovní výkazy žalobce za rozhodné období, avšak u právního nástupce žalobcova zaměstnavatele organizace PORR a.s. se sídlem Praha 1, Václavské nám., 837/11, zjistil, že tyto doklady již z důvodu doby, která uplynula od skončení žalobcova pracovního poměru, nelze dohledat. Tato organizace rovněž

sdělila, že z osobního spisu žalobce není možno potvrdit ani skutečnost, že se zdržoval po ¾ pracovní doby v podzemí a jím řízení zaměstnanci byli z více jak poloviny zařazení do I. A kategorie.

Soud dále po posouzení výpovědi svědka Ing. I. K. dospěl k závěru, že i tento svědek žalobci potvrdil, že žalobce vykonával práce technickohospodářského pracovníka při realizaci podzemních staveb. Z výpovědi tohoto svědka však také vyplývá, že v rámci podniku nebo závodu byly zajišťovány i jiné stavby, které nebyly výhradně stavbami podzemními. Organizace měla menší množství pracovníků, kteří splňovali podmínky pro práci v I. pracovní kategorii a tito zaměstnanci byli jednotlivým mistrům přidělováni podle toho, jaké práce byly těmito mistry řízeny. Znamená to tedy, že v rámci provádění staveních prací docházelo k tomu, že mistr na svém pracovišti nemusel mít více než polovinu pracujících, kteří vykonávali práce, pro něž je jejich zaměstnání zařazeno do I. pracovní kategorie. Stejně tak jako mistr nebyl nucen vždy pracovat pod zemí a doba pobytu pod zemí se měnila, jak vyplynulo z výpovědi svědka.

Soud z těchto skutečností dovodil, že při organizaci práce, kdy žalobce nemusel vykonávat práci pod zemí v rozsahu, jak stanovuje § 4 odst. 3 citované vyhlášky a nemusel mít na svém pracovišti více než polovinu pracovníků, kteří odpovídali pracovní kategorii I. stupně, mohlo být jeho zařazení do II. pracovní kategorie posouzeno na základě pracovních výkazů oprávněně.

Žalobce v řízení o přezkoumání rozhodnutí ČSSZ ve věci jeho nároku na starobní důchod neprokázal, že by bylo vycházeno z nesprávných podkladů, neboť neprokázal, že měl být zařazen do I. pracovní kategorie. Jím tvrzená skutečnost, že by nebyl přijat po skončení pracovního poměru u Pražských silničních a vodohospodářských staveb k soukromé firmě, kde se podílel na pracích konaných pod zemí, pokud by neměl s takovou prací dlouholeté zkušenosti, není skutečností, která by dokládala, že měl být zařazen do I. pracovní kategorie. Soud nepochybuje o tom, že se žalobce podílel na pracích konaných pod zemí, toto bylo potvrzeno svědeckými výpověďmi i žalobcem předloženými čestnými prohlášeními. Nebylo jimi však možné prokázat zda byly splněny podmínky stanovené v § 4 odst. 3 Nařízení vlády č. 136/1975 Sb. Z uvedených důvodů nebylo možné vyjít ani z tvrzení, že svědek M. a žalobce vykonávali podobnou práci. Pracovní výkazy, z nichž bylo při zařazování pracovníků do pracovní kategorie vycházeno se nepodařilo dohledat. Žalobce sám nebyl schopen doložit, z jakých důvodů se domnívá, že měl být do I. pracovní kategorie zařazen. V této souvislosti soud odkazuje na stanovisko NSS uvedení ve zrušujícím rozsudku: „V žalobcových evidenčních listech důchodového zabezpečení je v rozhodném období od roku 1969 do roku 1992 vždy uvedeno, že vykonával činnost zařazenou pod ev. č. zaměstnání 012601 II., což odpovídá zařazení do II. pracovní kategorie. Žalobce každý rok toto své zařazení podepisoval jako správné, aniž by v průběhu řízení před ČSSZ a před městským soudem vysvětlil, proč tak činil, když vychází z toho, že jeho zařazení do II. pracovní kategorie bylo nesprávné.“

Po provedeném dokazování soud proto dospěl ke shodnému závěru jako v rozsudku ze dne 6.12.2012, že v případě žalobce nebylo prokázáno splnění podmínky pro zařazení do I. pracovní kategorie za období od 13.10.1969 do 31.12.1992. Pokud ČSSZ vycházela z evidenčních listů, na nichž bylo žalobcem podpisováno zařazení do II. pracovní kategorie, postupovala na základě správně zjištěných skutečností.

Soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, a žalovaná nemá nárok ze zákona.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 23. ledna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně